

Kállay Kotász Zoltán ÉLETBEN MARADNI

– Élni, élni, élni, élni –
lihegted a kérdésre, amikor gyanútlan látogatód tudakolta,
milyen terveid vannak
a rehabilitációs osztály elhagyása után.

Élni – és megragadtad a könnyűvázás alumínium járókeretet,
két kézzel, elfehéredő görcsös ujjakkal,
felemelted,
majd visszacsaptad a csukott ablakú bérlakás konyhájában a padlóhoz.

Élni – és fejed fölé lökted
a Kalinka feliratú, reggel vásárolt, de már felére csapolt hét decis üveget,
egymásnak torlasztva beltengerében
a hullámokat – zártan csak veszködni lehet, menthetetlenül.

Élni – és sportolói reflexszel
elkaptad az óvatlanul elébed hullajtott mellékes félmondatot,
átforgattad, átcsócsáltad,
nyálás reakció-éhséggel visszahúztad a kimondója fejére.

Élni – és sürgetve az intézkedést

ismét elsoroltad, milyen beszerzéseket igényelsz a már meglévő,
bontatlan csodaszerek mellé –
ha felnyitjuk a csomagot, kiderülhet, a tartalma nem váltja be a reményt.

Élni – és sokadszor is elmesélve a történeteket
néhány apró hangsúly diszkrét áthelyezésével tovább komfortosítottad
az önmagadra-gondolást, ezt a kínos,
de kellemessé tehető játékot, itt, a kényszerekkel terhelt anyagvilágban.

Élni – és találgattad, hónapszám,
mikor jelentkezik, hív, érdeklődik, keres a régi barát,
kolléga, szerető, ellenség vagy bárki más –
akit el lehet küldeni, mert most nem alkalmas, jöjjön máskor, jöjjön és talán.

Élni – és félve, kimondhatatlanul félve,
hogor a haladék lejár,
az elképzelhetetlenről képzelegve –
vártad a csodát.

kép | [rodarte-f](#), [flickr.com](#)